

Verujem

Jutro. Ne dosti drugačno od drugih. Pogledal sem v ogledalo. Obraz se mi je pačil od izčrpavajoče naspanosti. Oseba nasproti mene me je nagovorila.

“Jaz verjamem v Usodo, tako z veliko začetnico. Koliko je smiselna, ne vem. Trudim se najdevati ji smisel. V kaj pa ti verjameš?”

“Morda se bo slišalo absurdno, toda najprej verjamem v človeško zgodovino, v njen razlog obstoja, ki presega horizont zaznavnega.”

“Je lahko človek, ta občutljiva moteča se žival, začetek tvojega razmišljanja o veri?”

“Iz tega izhajam, to najprej sem. Človek. Tak, kakršen sem, imam sposobnosti razmišljanja, čutenja, odločanja. Dojemam se kot duhovno bitje, vpeto v tok zgodovine.”

“Kje vidiš to duhovnost? V svojih kosteh in v mesu, ki bi se raztrgalo, da bi imelo, vedno več? Zgodovina je zgodba o močnih, ki požirajo šibke.”

“Daje moč občutek izpolnjenosti? Vodi zavedanje in brezobzirno izkoriščanje moči k mirnejšemu življenju? Ne bi rekel. Začetek duhovnega je zame v šibkosti in v različnosti ter njunem preživetju. Je spočetje otroka, je jok novorojenčka in njegov prvi nasmeh. So počasi prihajajoča vprašanja, čudenja, želja po potrjevanju, so napake in vzgoja staršev, ki kleše poteze osebnosti. Je moški in je ženska. Je soobstoj simbioze, parazitstva in agresije.”

“Toda v naravi vendar prevladuje zakon fizično močnejšega.”

“A vzporedno ob tem zakonu opazujem preživetje vsega šibkega in neko posebno skrb za ohranjanje ravnovesja med močnim in šib-

kim. Stvarstvo je v nenehni napetosti, človek je v njegovem središču. Občudovanje nezrekljivosti lepote se prepleta z opazovanjem minevanja, propadanja, uničenja. Tu se začena moje izkustvo duhovnega. Temelj je enotnost in različnost bivajočega. Stvarstva. Ljudi. Mene samega.”

“Na kaj naslanjaš to izkustvo?”

“Kristjan sem.”

“Kaj to zate pomeni, v bistvu?”

“Da po krstu izbiram neko življenjsko držo, pogled nase, na zgodovino in na stvarstvo. Da se trudim živeti tako, kot je učil in živel Jezus Kristus, ki je zame pravi človek in obenem razodetje Boga Stvarnika, ki je Troedini Bog, Oče, Sin in Sveti Duh.”

“Zakaj izbiraš ravno krščanstvo in zakaj verjameš, da je Jezus Božji Sin?”

“Ker se mi na življenjski poti, ki sem jo začel v krščanski družini, moja vera potrjuje kot smiselna izbira. V vsej njeni kompleksnosti, nedorečenosti, odprtosti, notranji dinamiki, naboju, ki ga nosi. Jezus me prepriča s svojo šokantnostjo bogočlovečnosti, nedoumljivostjo, ki postaja vedno večja, a mi je vedno bližje. Prepričajo me posledice krščanskega življenja. Razpete so med visoko ceno zanj in notranjim mirom, ki ga daje, pa tudi nemirom, ki ga prenaša in vključuje v širok kontekst človeške izkušnje.”

“Kako te lahko nerazumljivost in šokantnost prepričata? Mene odbijata. Želim imeti stvari v svojih rokah. Vedeti. Razumeti. Sprejem lahko, kar mi je jasno.”

“Gre za sprejem neke drugačne logike. Kristus je oseba, ki jo razkriva. Čim bližje sem mu, tem bolj postajam zmožen sprejemati nerazumljivo, tisto, kar me presega, kar se

razkriva in skriva hkrati, in se istočasno odpirati novemu.”

“Kje vidiš to odpiranje novemu?”

“že zgodovina judovskega naroda priča o tem. Preko očakov in prerokov se je Bog postopoma razodeval izraelskemu ljudstvu, sklenil z njimi zavezo in jo vedno znova obnavljal. Prihod Jezusa Kristusa je bil kljub pričakovanju Mesija nekaj resnično novega in nezaslišanega. Bog, ki po devici Mariji postane človek. Učenci, ki so bili z njim, so počasi dojemali, kdo je. Preko njegovih del, učenja in njegovih zadnjih dni, ko je bil obsojen na smrt in je umrl na križu, so prišli do paradoksa. Zgodovinski Jezus, *“mogočen v dejanju in v besedah”*, klavrno konča na križu in za seboj pusti začetno razočaranje in malodušje učencev in nato odprt grob tretji dan.”

“Glej, mizerija, ne pa spodbudna novost.”

“Resnična novost pride z Jezusovim vstajenjem in s prihodom Svetega Duha, ki iz prestrašene črede učencev naredi pogumne oznanjevalce vesele novice, ki se kmalu hitro širi v ves dotedaj znani svet.”

“Tvoje pripovedovanje se mi zdi kot pravljica. Zakaj naj bi se Bog moral učlovečiti in kaj ima to opraviti z mano?”

“Zakaj obstaja človek? Zakaj je svoboden in obenem omejen v svojem delovanju, z zmožnostjo svojega spreminjajočega se razumevanja, s svojo telesnostjo, z nezmožnostjo izbiranja zgolj dobrega? Po dobrem vendarle teži v sebi, čeprav to niso edine sile, ki se pojavljajo v njem. Vsak išče odgovore na ta vprašanja. Zame je Kristus Božji odgovor na človeška vprašanja. Je Bog sam, ki se v polnosti razodeva kot ljubeči Bog, v vsaki izkušnji blizu omejenemu, grešnemu človeku, da bi ta preko njega in njegovega vstajenja, z odkrivanjem in posnemanjem njegovega zgleda, vedno bolj spoznaval sebe, svojo bogopodobnost in jo urešničeval v konkretnem življenju.”

“Kje je ta gumb, na katerega naj pritisnem, da bom srečen?”

“Ni gumba, ni enoznačnega odgovora. Je možnost poti. Spoznavanje božje logike, kot jo razume krščanstvo, je vse prej kot enostavna stvar. Ker spoznanja porajajo nova vprašanja, ker življenje ostaja kompleksno in vpeto v mreže trpljenja in zla, ker vsak človek živi svojo zgodbo in ker Boga vsak spoznava na svoj način. Bistvena stvar je iskrenost, začetek pa v zaupljivem odpiranju Bogu, ki ga kristjani dojemamo kot osebno bitje, pravzaprav troosebno in dialoško, ki vstopa v odnos z vsakim.”

“Ampak kje za božjo voljo lahko primem za rep tega Kristusa?! Potrebujem trdno točko, ne filozofiranje.”

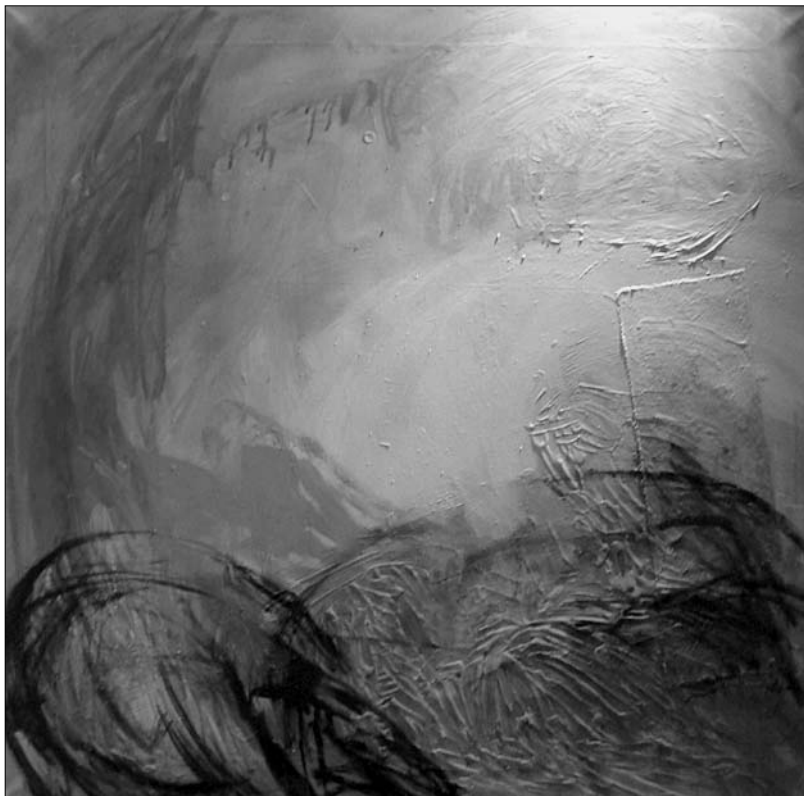
“Kristusa se ne da prijeti za rep. ‘Dokaži’ za njegovo delovanje se začnejo z vero, ki ni znanstveno dokazljiva gotovost, pač pa osebna odločitev, notranji odgovor na Božji nagovor, njegovo prisotnost.”

“In kje je Bog prisoten? Mar ni povsod prisoten in mar se ne razodeva tudi v drugih religijah?”

“Mislim, da se razodeva na zelo različne načine, tudi v drugih religijah. Toda za kristjana Bog ni brezoblični vseprisotni panteistični Bog, čeprav iz njega vse izhaja. Ker je osebni Bog, cilj človeka ni izničenje v njem, temveč izpolnjujoč odnos z njim. Odnosnost je način, kako se mi razodeva, in merilo, kako se mu približujem. Vrhunec razodevanja je Bog sam, ki postane človek, Jezus Kristus.”

“Kako lahko človek, ki je vsemogojni Bog, sploh umre, in to celo tako škandalozno, kot zločinec na križu?”

“Verjamem, da je Bog ljubezen. Kristusova smrt na križu je največji možen izraz resničnosti te ljubezni, ki je samodarovanje, in obenem božje človečnosti. Božje približevanje človeku se ni ustavilo pred sovraštvom in močjo zla, ampak jo je sprejelo nase. Križ ostaja absurd. Božja vsemogojnost sovпада s popolno človeško nemočjo. V tej popolni izročitvi Boga človeku vidim vrhunec odrešenja človeka od greha.”

Judita Karba: Tretja postaja (iz cikla Bivanje), mešana tehnika, 2005.

“Sem tudi jaz odrešen? Kako?”

“Kristus je umrl za vse ljudi. Od vsakega posameznika je odvisno, ali bo to, kar mu Bog daje v Kristusu, sprejel ali zavrnil.”

“Kako lahko to konkretno sprejem?”

“Čeprav je vera v Kristusa najprej stvar osebne odločitve, me ta odločitev postavlja ob druge, ki izpovedujejo isto vero. Za kristjana sprejemanje Kristusa pomeni znajti se znotraj Cerkve. Cerkev je skupnost verujočih, tistih, ki se od začetka zbirajo za mizo božje besede in evharistije, in pod vodstvom Svetega Duha oznanjajo Kristusa za Božjega Sina in Odrešenika.”

“Zakaj je Cerkev sploh potrebna za moje odrešenje?”

“Spoznavanje Božjega delovanja in veselje nad njegovim prihajanjem med nas me ne

ločuje od drugih, ampak me združuje z njimi. Cerkev je prostor, kjer Bog na poseben način preko zakramentov prihaja med nas in se nam še posebno v evharistiji izroča. Spominja nas na svoje darovanje na križu, na vstajenje, postaja kruh in vino, da bi tešil našo lakoto po bližini in ljubezni, in da bi tudi mi svoje življenje podarjali drug drugemu, še najbolj ubogim in potrebnim naše pomoči. Kristus po Svetem Duhu še naprej deluje v Cerkvi, ki mu skuša ostati zvesta.”

“Torej priznaš, da ni vedno zvesta? Vrh hierarhične Cerkve ni imel vedno čistih rok, kajne?”

“Kot je Cerkev božja, je tudi človeška ustanova. Zgodovina od apostolskih časov naprej dokazuje, da se je ob svetosti vedno pojavljala tudi grešnost, in da nihče v Cerkvi ni imun

pred napakami in zlom. Zlo je strukturno dejstvo naše resničnosti. Toda temelj, na katerem stoji Cerkev, je Kristus in njegov nauk, ki se po izročilu in cerkvenem učiteljstvu ohranja v Cerkvi in razlaga v različnih kulturnih kontekstih časov in krajev, v katerih se razširja evangelij. Hierarhična ureditev pa želi biti v službi enotnosti in povezanosti vseh kristjanov, v vsej različnosti darov Duha, ki delajo Cerkev živo. Bolj je Cerkev zvesta Kristusu, bolj bi ji to moralo uspevati. Saj biti prvi pomeni najprej služiti, kot pravi Jezus.”

“Občutek imam, da so tudi v Cerkvi ljudje, ki so zapostavljeni in obravnavani neenakopravno. Se ti ne zdi, da imajo na primer ženske premalo besede pri odločanju?”

“Strinjam se, da so tudi v Cerkvi stvari, ki niso v skladu z evangelijem. Verjamem pa, da je Cerkev, četudi je bolj počasna pri spremembah, v odpiranju Svetemu Duhu sposobna prepoznati izzive novih časov in nanje ustrezno odgovoriti. Morda bi si kot začetek razmišljanja o ženskah lahko vzeli Marijino vlogo v Cerkvi.”

“Verjameš tudi v življenje po smrti?”

“Verjamem v vstajenje mesa. Za kristjana je materija posvečena, z roko Stvarnika, s telesom Kristusa in z močjo Svetega Duha. Moja identiteta je bistveno povezana s telesom, v katerem bivam. Ne verjamem, da to dejstvo ne bi bilo pomembno za večnost, katere način ostaja skrivnost. Za zaveso smrti, pred katero trohnijo kosti in meso vseh mojih prednamcev, nimam vpogleda. Ostajajo mi vera, upanje in ljubezen. V tem razpoloženju pričakujem tudi drugi Kristusov prihod. Ne vem, če ga bom dočakal živ. To pričakovanje zame pomeni najprej vrednotenje sedanjega trenutka v luči podarjenosti življenja in vsega, česar sem deležen, in za kar upam, da me še čaka. Pomeni smer pogleda mojih dejanj, ki bi rada sledila Jezusovemu

zgledu darovanja. Pomeni željo po nečem neskončno izpolnjujočem in veselem, za kar verjamem, da bo bivanje z Gospodom.”

“Torej te tvoja vera osrečuje?”

“Življenje po njej me usmerja naprej po poti, ki se mi kaže kot prava. Biti kristjan ne pomeni lagodnega življenja, velikokrat je ravno nasprotno. S spoznavanjem krščanstva se množijo vprašanja, kritični pogledi blažijo svojo ostrino v ljubezni do drugega in prevzemanju lastne odgovornosti za svoje življenje. Popolnih dokazov ni, vera raste v zvestobi iz prepričanja in izkušnje.”

“Kaj pa drugačne izkušnje, nekrščanske?”

“Vsak človek je velika skrivnost, pred katero se lahko le priklonim. Prepričan sem, da Bog deluje na različne načine in da to dokazuje tudi pluralnost in raznovrstnost zgodovine. Različnost je izziv, da drug drugega sprejemamo v odprtosti, naklonjenosti in hvaležnosti za sobivanje, sebe pa v zavedanju svoje omejenosti, ki me lahko odpira k presežnemu. Kristjan lahko to naredi tudi s pogledom na dinamiko Svete Trojice, ki je začetek vsega bivajočega. Predvsem se mi zdi važno ostati zvest temu, kar sem, in preko najglobljih hrepenenj v iskrenosti prihajati do izvirov duhovnosti.”

“Pa si le srečen, da si kristjan ... Slišiš se mi kljub vsemu svoboden.”

“Res je. Hvaležen sem, da je tako.”

“Jaz se počasi osvobajam ... Veliko navlake je v meni, nepomembnih stvari, ki me ovirajo pri iskanju. Rad bi ... morda je moja največja želja naučiti se, kako resnično imeti rad. Ne naivno, ne idealistično, ampak nesebično in konkretno.”

“Razumem te. Na isti poti sva. Ozka je, ozka ...”

Vse, kar mi je preostalo tisti trenutek, je bilo to, da sem se nasmehnil obrazu nasproti.